

Andrzej Siemieniewski

5.Niedziela zwykła, Bóg mnie wybrał, abym żył dla Niego

Wrocławski Przegląd Teologiczny 8/2, 230-232

2000

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

właśnie w postawie ofiarowania, służby. Całe Jego życie było nieustannie odnawianym ofiarowywaniem się Bogu. W podobnej postawie przeżywała swoje ziemskie życie Maryja i św. Józef, a potem uczniowie Chrystusa, którzy zapisali się w dziejach Kościoła jako święci. Musimy tu przypomnieć, że to osobiste, często odnawiane i ponawiane ofiarowywanie się Bogu stanowi o naszej świętości. Człowiek powinien się ofiarowywać, czyli składać siebie w ofierze. Jest to możliwe, gdy umie sobą kierować, rozporządzać, gdy umie sobie panować – jakby powiedział kard. Karol Wojtyła. Warunkiem ofiarowania siebie Bogu czy też drugiemu człowiekowi jest więc umiejętność bycia dysponowalnym w stosunku do dobra, zwłaszcza dobra osobowego, czyli w stosunku do człowieka. Należy tu przy okazji przypomnieć, że człowiek ma prawo jedynie samego siebie składać w ofierze, samego siebie ofiarowywać. Natomiast nie ma prawa innych ludzi ofiarowywać, poświęcać komuś lub czemuś, chyba że wchodzi tu w grę małe dzieci, które powierzamy opiece Bożej. Ofiarowanie osobowe winno być osobistą decyzją człowieka poświęcającego się komuś. Dodajmy jeszcze, że każde ofiarowanie się Bogu, czyli stawanie się darem dla Boga, niezwykle ubogacza człowieka, upelnia jego człowieczeństwo. Stąd też, należy powiedzieć, iż ofiarowanie się Bogu jest warunkiem spełnienia się człowieka, staje się źródłem jego osobistego szczęścia.

3. Nasze ofiarowanie się Bogu

Wspominane dziś ofiarowanie Jezusa w świątyni przypomina nam dziś o naszym jakby podwójnym ofiarowaniu się Bogu. Pierwsze miało miejsce w czasie chrztu świętego. W chwili gdy narodziliśmy się do życia dziecka Bożego, zostaliśmy powierzeni Bogu. Dokonali tego za nas nasi rodzice. Było to ofiarowanie – z naszej strony nieświadome. Nasi rodzice nas tam zastępowali. Gdy dorosiliśmy i staliśmy się uczniami Chrystusa z wyboru, nastąpiło drugie ofiarowanie się Bogu, które potem było i jest wielokrotnie ponawiane. Opierając się na doświadczeniu historycznym, musimy powiedzieć, że życie w postawie takiego ofiarowania wprowadza nas na drogi świętości. Warto być Bogu poświęconym. Warto każdego dnia na nowo ofiarowywać się Bogu, ofiarowywać wszystkie myśli, słowa i uczynki, jednym słowem – całe nasze życie. Wtedy życie nasze spełnia się na większą chwałę Bożą.

Czy żyjesz w postawie ofiarowania? czy codziennie rano powierzasz się Bogu? czy ofiarujesz Mu wszystkie dzienne sprawy? Warto to czynić. Wtedy życie staje się wielką pieśnią śpiewaną dla Pana Boga.

ks. Ignacy Dec

5. NIEDZIELA ZWYKŁA – 4 II 2001

Bóg mnie wybrał, abym żył dla Niego.

a. Przed kilkoma miesiącami cały świat pasjonował się dramatycznym przebiegiem wyborów prezydenckich w USA. Jednym z najbardziej charakterystycznych zwyczajów wszystkich nowoczesnych społeczeństw demokratycznych jest odbywający się w nich

cyklicznie rytuał wyborów. Ale oczywiście wybory w szczególnie potężnych mocarstwach wzbudzają zainteresowanie całego świata. Nic dziwnego, przecież zależą od nich pośrednio losy setek milionów, a może i miliardów ludzi.

Na pewno dobrze się stało, że demokracja tak szeroko upowszechnia się i zakorzenia w świecie. Warto jednak zauważyć, że sytuacja ta niesie ze sobą także możliwość pewnego nieporozumienia. Chodzi tu o niezauważenie granic stosowania demokratycznych reguł gry. Zdarza się, że świadomość tego, jak bardzo godne pochwały jest stosowanie zasad demokracji w życiu społecznym sprawia, że przenosi się to rozumowanie także na życie wiary i na relacje człowieka z Bogiem. Człowiek współczesny do tego stopnia przeniknięty jest duchem „wyborów”, że również o swojej wierze lubi myśleć w takich właśnie, i tylko w takich kategoriach: jeśli wierze, to dlatego, że „wybrałem Jezusa”, że „zdecydowałem się na Boga”, lub „podjąłem decyzję o wierze”. Stopień upowszechnienia tego sposobu myślenia dostrzeżemy też w jakże częstym dziś domaganiu się, aby chrzest był koniecznie udzielany w wieku umożliwiająącym przemyślaną i odpowiedzialną decyzję człowieka. Mówi się wtedy: „przecież dziecko nie może wybrać swojej wiary; poczekajmy, aż dorośnie, a wtedy samo wybierze”.

b. Jest w tym rozumowaniu wiele prawdy, ale jednak nie jest to cała prawda. Dlatego dziś dajmy się porwać logice czytań eucharystycznej Liturgii Słowa z naszej piątej Niedzieli Zwykłej. Oto prorok Izajasz w czasie modlitwy w Świątyni jerozolimskiej słyszy słowa Boże: „Kogo mam posłać? Kto by nam poszedł?” (Iz 6, 8). Prorok doświadcza Boga wychodzącego mu naprzeciw z inicjatywą. I dopiero w odpowiedzi na ten krok miłości Boga człowiek jest w stanie udzielić swej własnej odpowiedzi. Co ważne: odpowiedź ta nie jest jedynie wynikiem ludzkiej inicjatywy, nawet w przypadku najpobożniejszego proroka. Jest *odpowiedzią* na uprzedzającą inicjatywę Boga i bez niej w ogóle nie byłaby możliwa.

Gdybyśmy więc byli w stanie zapytać opisanego dziś w pierwszym czytaniu proroka: „Izajaszu, jak doszedłeś do swojej wiary?”, ten mógłby nam zapewne odpowiedzieć: „Wcale nie doszedłem. Ja cały czas stałem w miejscu oczekując z otwartym sercem. To Bóg doszedł do mnie!” Dlatego Jan Paweł II w liście apostolskim *Tertio millennio adveniente* mógł napisać: „W Chrystusie religia przestaje być szukaniem Boga (niejako po omacku) a staje się odpowiedzią wiary daną Bogu”.

c. Tę samą postawę odczytamy ze słów św. Pawła Apostoła. Wyznaje on śmiało: „Za łaską Boga jestem tym, czym jestem” (I Kor 15, 10). Kiedy mówi o łasce wybrania, z całą pewnością wspomina te przejmujące chwile, gdy na drodze do Damaszku zbliżył się do niego Jezusa i rzekł: „Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?” (Dz 9, 4). Nie z inicjatywy Apostoła to się stało, a nawet wbrew jego najśmielszym przypuszczeniom i oczekiwaniom. Przyczyna tego nowego początku leży gdzie indziej: to sam Bóg wkroczył w jego życie, aby zaprosić dawnego Szawła, późniejszego Pawła Apostoła, do pójścia za Jezusem.

Podobny obraz wyłoni się nam podczas uważnej lektury Łukaszewej Ewangelii. Oto widzimy, jak Jezus „wszedł do łodzi, która należała do Szymona” (Łk 5, 3). Ciekawe, że przy naszym modnym dziś sposobie traktowania Kościoła jak jakiejś partii lub stowarzyszenia, wielu ludzi wolałoby zapewne sytuację odwrotną. Mianowicie, aby to Piotr jako pierwszy pomyślał o przyłączeniu się do Jezusa. Lepiej pasowałoby to do naszych współ-

czesnych oczekiwań i konwenansów. Tak ważne jest przecież, aby samodzielnie wybrać, podjąć decyzję, zapisać się, wstąpić... a jednak Jezus powie później na przypieczętowanie tego, co się stało: „Nie wyście Mnie wybrali, ale ja was wybrałem i przeznaczyłem was na to, abyście szli i owoc przynosili” (J 15, 16). W takiej bowiem kolejności działo się to, co najważniejsze: najpierw Jezus rzekł, a dopiero potem Szymon mógł Mu odpowiedzieć.

d. Jak wiele wniosków wynika z tej sytuacji dla naszego życia chrześcijańskiego! Jak wiele radości, że i w naszym życiu tak wobec nas postąpił Pan, jak kiedyś wobec wybranych proroków i Apostołów! My też doświadczyliśmy uprzedzającej inicjatywy Bożej, choć w nieco inny sposób wkraczającej w nasze życie. Zostaliśmy przecież umieszczeni przez Boga w chrześcijańskiej rodzinie, zostaliśmy na mocy uprzedzającego daru łaski ochrzczeni, zostaliśmy zaproszeni do wiary Kościoła przez wspólnotę tych, którzy uwierzyli wcześniej niż my sami. Dla naszej wewnętrznej zrozumiałości i samowystarczalności za wszelką cenę – trudne jest to nauczanie. Ale jeśli popatrzymy głębiej, jakże prawdziwe i niosące radość.

Zauważmy, że nie inaczej niż w relacji człowiek – Bóg dzieje się na przykład w rodzinie ludzkiej. Człowiek nie wybiera swoich rodziców. Są mu dani jako dar, który zastaje go w momencie przyjścia na świat. Jeśli już ktoś jest tu osobą wybierającą – to istnienie dzieci jest chciane i w tym sensie „wybrane” przez rodziców. Ten przykład zaczerpnięty z codziennego życia pozwala lepiej zrozumieć, że na tym polega poczucie tożsamości chrześcijanina jako umiłowanego dziecka Bożego: mieć pewność, że Bóg mnie wybrał, abym żył dla Niego.

ks. Andrzej Siemieniowski

6. NIEDZIELA ZWYKŁA – 11 LUTEGO 2001

Czy przykazania zniewalają?

a. „Przeklęty mąż, który pokłada nadzieję w człowieku i w ciele upatruje swą siłę” (Jr 17,5). Dziwne to słowa. Czyżby Pan Bóg chciał w ten sposób przekląć niewłaściwie postępującego człowieka? Jakoś nie bardzo pasuje to do naszego obrazu Boga, czyli obrazu Ojca miłującego swoje stworzenie. A może jest raczej odwrotnie: to nie Bóg sprowadza nieszczęścia na grzesznika, gdyż miłujący Stwórca nikogo nie przeklina, ale grzesznik sam wprowadza się wskutek swoich decyzji z obszaru oświetlonego promieniami miłości w strefę mrocznego cienia. A wtedy Bóg powodowany troską i przepełniony miłością informuje człowieka o prawdziwym stanie rzeczy. W dobroci swojej informuje, gdzie znaleźć można prawdziwe szczęście, a gdzie, wręcz przeciwnie, znajduje się przekleństwo i śmierć. W formie dramatycznego apelu, za pomocą dzisiejszego fragmentu Księgi Izajasza, Bóg kieruje do nas przestrozę: nie wszystko jest dla człowieka równie pożyteczne; nie każde miejsce życiowe, w jakim się obecnie znajduję, jest dla mnie, jako chrześcijanina, stosowne, nie każda droga prowadzi do życia wiecznego.

b. Najważniejszym miejscem odnajdowania życia duchowego jest Kościół. Było tak dwadzieścia wieków temu, za czasów Apostoła Pawła, kiedy to w Kościele głoszono: